

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἐμμέραμος, Ἐπίσκοπος Ῥατισβόνης (Βαυαρία) † 22α Σεπτεμβρίου 652

Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμου (St. Emmeram, Emeram(n)us, Emmeran, Emmerano, Emeran, Heimrammi, Haimeran ἢ Heimeran), ἐγράφη ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Ἄρμπεο τοῦ Φράϊζινγκ (Arbeo von Freising) μὲ προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Βιργιλίου, Ἐπισκόπου Σάλτσμπουργκ († Μνήμη: 27η Νοεμβρίου), γύρω στὸ ἔτος 770, συντάχθηκε δὲ ἀπὸ προφορικὲς παραδόσεις.

Ὁ Ἅγιος Ἐμμέραμος γεννήθηκε στὸ Πουατιὲ (Poitiers) τῆς Ἀκουϊτανίας (σημ. Γαλλία). Σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά του, τὸ ὁποῖο σημαίνει «τοπικὸ κοράκι», ἦταν γερμανικῆς καταγωγῆς. Καὶ πράγματι, ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμου κατέληξε νὰ εἶναι μία ζωντανὴ ἀναπαράστασις τοῦ νυκτικόρακος – «ὠμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῶ, ἐγενήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ» (Ψαλμ. ρα΄ 7), ὅπου κάθεται στὴν στέγη, ἐγκαταλελειμμένο ἀπὸ ὄλους, ἀλλὰ καὶ μία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ Ὅποιος ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς Του.

Ὁ Ἅγιος Ἐμμέραμος ἦταν ψηλὸς καὶ ἐλκυστικὸς στὴν ἐμφάνισι. Λόγω τῆς μεγάλης εὐσεβείας του, τῆς εὐγλωττίας καὶ τῆς ἀσκήσεως ὄλων τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἐξελέγη Ἐπίσκοπος τοῦ Πουατιὲ.

Τελοῦσε καθημερινὰ τὴν Θεία Λειτουργία, ἔλεγε καθημερινὰ

Βιβλίο τοῦ 1800
μέ τὸ οἰκόσημο τοῦ
Ἱγουμενίου-Πρίγκι-
πος Ἐμμεράμνου.

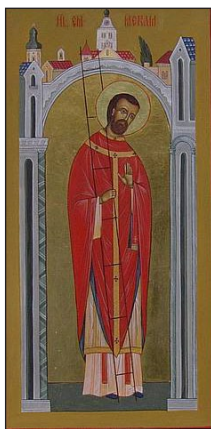
ἀπὸ μνήμης ὀλόκληρο τὸ Ψαλτήρι καὶ ἔκανε συν-
έχεια περιοδεῖες στὴν Ἐπισκοπὴ του, κηρύττων τὸ
Εὐαγγέλιο καὶ νουθετῶν καταλλήλως τὰ πνευμα-
τικά του τέκνα γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους.
Ὅλα ὅσα ἐδίδασκε τὰ ἐπιβεβαίωνε μὲ τὸ ἰδικό
του παράδειγμα. **Εἶ**χε μεγάλη ἐλευθερία νὰ συν-
αλλάσσεται μὲ ὄλους, εἶχε εὐρύτητα πνεύματος
καὶ πάντα προσπαθοῦσε νὰ οἰκοδομήσῃ τὶς καρ-
διὲς τῶν πνευματικῶν του τέκνων. **Ἀ**ναζητοῦσε
τοὺς ἁμαρτωλοὺς στὶς οἰκίαις τους καὶ τοὺς ἔφερ-
νε σὲ μετάνοια μὲ τὶς συμβουλές του. **Π**λούσιοι
καὶ πτωχοί, σοφοὶ καὶ ἄπλοϊ συνέρρεαν πλησίον
του γιὰ πνευματικὲς συμβουλές καὶ ὑλικὴ ὑποστήριξι.
Ὁ Ἐμμέραμνος διακρίθηκε ἰδιαίτερα γιὰ τὴν φιλανθρωπία του: **σ**τὶς πεζοπορί-
ες του ἔδινε ὅ,τι εἶχε ἐπάνω του σὲ ἀπόρους, ὥστε συχνὰ ἐπέστρεφε
στὸ κατάλυμά του μόνο μὲ τὸ ρᾶσο του.

Στὴν Βαυαρία

Ὁ Ἅγιος ἤκουσε ἀπὸ τοὺς Ἀβάρους, ὅτι ἡ Παννονία, ἡ ὁποία
εὐρίσκετο στὰ ἀνατολικά σύνορα τοῦ τότε Φραγκικοῦ Βασιλείου
(Καρπάθια πεδιάδα), ζοῦσε ἀκόμη στὸν παγανισμό. **Ἐ**πιθυμῶν νὰ
κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιο ἐκεῖ, καὶ νὰ δώσῃ ἀκόμη καὶ τὴν ζωὴ του γιὰ
τὸν Χριστό, ἂν ἦταν θέλημα Θεοῦ, ζήτησε στὴν προσευχὴ του τὴν
συγκατάθεσι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφοῦ τὴν ἔλαβε, ὥρισε διάδοχο γιὰ τὰ
καθήκοντά του, ἄφησε τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἄρχισε μὲ ὀλίγους
συντρόφους τὸ ταξίδι.

Ἐφθασε στὴν Ρατισβόνη (Ρέγκενσμπουργκ) περίπου τὸ ἔτος
649, ὅπου ἐβασίλευε ὁ Δούκας Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποδέχθηκε
εὐγενικά. **Ὁ**ταν ὁμως ἄκουσε, ὅτι ὁ Ἐμμέραμνος ἦταν καθ' ὁδὸν
πρὸς τοὺς Ἀβάρους, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ προχωρήσῃ περισ-
σότερο γιὰτὶ ἦταν ἐχθρὸς τους. **Ἀ**ντίθετα, ὁ Δούκας ἐξέτασε τὴν βο-
ήθεια, τὴν ὁποίαν ὁ Ἐπίσκοπος Ἐμμέραμνος θὰ μπορούσε νὰ προσ-
φέρῃ στοὺς ἰδικούς του ὑπηκόους μὲ τὸ παράδειγμα καὶ τὶς διδα-
σκαλίαις του, γιὰτὶ ἂν καὶ ὁ Χριστιανισμὸς εἶχε ἐπίσημα καθιερωθῇ
στὴν Βαυαρία, ἡ εἰδωλολατρία καὶ ἡ δεισιδαιμονία
δὲν εἶχαν ἀκόμη ξεπερασθῇ. **Ἐ**τσι οἱ κάτοικοι ποὺ
ἔπιναν ἀπὸ ἓνα δισκοπότηρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔπιναν
μέχρι τώρα πρὸς εὐλογία τῶν θεῶν, τώρα θὰ ἔπι-
ναν πρὸς εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Του.
Συνειδητοποιῶν ὅτι ὁ Δούκας δὲν θὰ τὸν ἄφηνε
νὰ προχωρήσῃ πρὸς τοὺς Ἀβάρους, ὁ Ἐπίσκοπος

Ἐμμέραμος ἀπεφάσισε, μὲ θεϊκὴ φώτησι, νὰ παραμείνῃ στὴν Βαυαρία καὶ νὰ ἐργασθῆ ἐπιμελῶς γιὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν εἰδωλολατρία. Ἐπὶ τρία ἔτη ἐργάσθηκε ἀκούραστα σὲ πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωριά, κηρύττων ἐπίμονα τὸ Εὐαγγέλιο. Μόνο τὸν χειμῶνα ἔμενε στὸ Ρέγκενσμπουργκ, ὅπου τελοῦσε τὰ μυστήρια στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἔξω τῆς πόλεως. Ὅταν ἐνεφανίζετο ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος καὶ ἔκανε τὰ μονοπάτια βατά, ἔπαιρνε τὸ ραβδί του καὶ περιπλανιόταν στὴν περιοχὴ τοῦ Ἄλτμουλ (Altmühl), τοῦ Λάμπερ (Laber) καὶ τοῦ Νάμπ (Naab), μετέβαινε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ καλύβα σὲ καλύβα, μέσα στὰ πιὸ πυκνὰ δάση, κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιο, καταρρίπτων τὰ εἰδωλα καὶ φυτεύων τὸ σημεῖον τῆς ἀπολυτρώσεως. Σπανίως περνοῦσε κάποιος ἀπὸ δίπλα του χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἀμέτρητες μεταστροφές ἦταν ὁ καρπὸς τῶν ἀποστολικῶν του κόπων.

Μετὰ ἀπὸ τρία ἔτη ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν πληροφορία τοῦ ἐπικειμένου θανάτου του. Ζήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὸν Δοῦκα τὴν ἀπελευθέρωσί του, νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνα προσκύνημα στὴν Ρώμη, νὰ προσευχηθῆ στοὺς Τάφους τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Μαρτύρων καὶ νὰ προετοιμασθῆ γιὰ τὴν ἐκδημία του. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔλεγε ἀπὸ ταπεινοφροσύνη, γιατί ἐγνώριζε ἤδη, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν τιμοῦσε νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ Αὐτόν.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὠμίλησε εἰλικρινὰ μὲ τὸν Ἱερέα τοῦ Γουόλφλετ (Wolflete) πρὶν τὴν ἀναχώρησί του. Τοῦ παρήγγειλε νὰ μὴν θεωρήσῃ, ὅτι διέπραξε πραγματικὰ τὸ ἐγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μαρτυρήσῃ, ὅταν θὰ τὸν δῆ νὰ πεθαίνῃ μὲ φρικτὸ θάνατο...

Τὸ Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμου

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του, ἡ θυγατέρα τοῦ Δοῦκα Θεόδου, Οὔτα, καὶ ὁ φίλος της Σιγκκμπάλδος, υἱὸς δικαστοῦ, ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὠμολόγησαν, ὅτι εἶχαν σαρκικὴ σχέσι καὶ ὅτι ἡ Οὔτα ἔμεινε ἔγκυος. Μὲ μεγάλο φόβο γιὰ τὴν ζωὴ τους, τοῦ ζήτησαν συμβουλές γιὰ τὸ πῶς νὰ ἀποφύγουν τὴν ὀργὴν τοῦ Δοῦκα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο περίμεναν μόνον θάνατο. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἐμμέραμος ἐπέπληξε αὐστηρὰ καὶ τοὺς δύο γιατί ἐφοβοῦντο τόσο πολὺ τὶς ἐπίγειες τιμωρίες, οἱ ὁποῖες εἶναι παροδικές, καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς αἰώνιες τιμωρίες. Ἔδωσε καὶ στοὺς δύο τὸν κατάλληλο κανόνα μετανοίας, καὶ εἶπε στὴν Πριγκίπισσα, ὅτι θὰ ρίξῃ τὸ ἐγκλημα ἐπά-

νω του. Ἀμέσως μετά, με την συμμετοχή ολοκλήρου της Αύλης, ὁ Ἐπίσκοπος ἀποχαιρετήθηκε με κάθε εὐλάβεια.

Καθὼς ὁ Ἅγιος Ἐμμέραμος ὤδευε πρὸς τὴν Ρώμη, ἡ κατάστασις τῆς Οὔτα ἄρχισε νὰ γίνε-ται ἀντιληπτή. Ὅταν ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὸν ἀγανακτισμένο Δοῦκα ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ ἀναμενομένου παιδιοῦ, ἡ Οὔτα ἀπάντησε (σύμφωνα με τὶς ἐντολὰς τοῦ Ἁγίου), ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος τὴν ἀποπλάνησε.

Με δυσκολία οἱ παρευρισκόμενοι κατάφεραν νὰ ἐμποδίσουν τὸν ἐξαγριωμένο Δοῦκα ἀπὸ τὸ νὰ θανατώσῃ τὴν θυγατέρα του με τὸ σπαθὶ του. Τῆς ἔδωσε μία μικρὴ περιουσία καὶ τὴν ἔστειλε στὴν Ἰταλία, ὅπου τελείωσε τὴν ζωὴ της με πένθος καὶ μετάνοια. Ὁ Σιγκιμάλδος λέγεται, ὅτι τράπηκε σὲ φυγὴ σύντομα καὶ εἶχε θλιβερὸ τέλος. Ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς τῆς Οὔτα, Λάμπερτ, ὠρκίσθηκε ἐκδίκησι ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο, τὸν ὑποτιθέμενο ἀποπλανητὴ τῆς ἀδερφῆς του. Ἔσπευσε πίσω του με μία ὁμάδα ἐνόπλων καὶ τὸν συνάντησε στὸ Χέλφεντορφ, ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Μόναχο, ὅπου ἀναπαύοταν με τοὺς δύο συντρόφους του, τοὺς Ἱερεῖς Βιτάλιο (Vitalis) καὶ Γουόλφλετ (Wolfflete), οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἤδη ἔλθει ἀπὸ τὴν Γαλλία.

Ὁ Ἐμμέραμος προσευχόμενος ἐντὸς μιᾶς οἰκίας, ἐνώπιον Λειψάνων καὶ λαμπάδων, ἐδιάβαζε τὴν Ἀκολουθία τῶν Ὁρῶν. Στὸν ἦχο τῶν καλπασμάτων, ὁ ὁποῖος πλησίαζε, ὁ Ἐμμέραμος ἀπευθύνθηκε στοὺς παρευρισκόμενους, λέγων ὅτι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν ἦσαν ἀναμενόμενοι.

Στὴν θεὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ὁ Λάμπερτ ἔγινε ἀμέσως ἐξαλλος. Ἀπὸ τὸ ἄλογο χαιρέτησε τὸν Ἅγιο με τὰ λόγια: «Χαιρετίσματα, Ἐπίσκοπε καὶ κουνιάδε!». Ἄκουσε τὴν ἡρεμὴ ὑπεράσπισι τοῦ Ἐμμέραμου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπρότεινε νὰ πάῃ τὸ θέμα στὸν Ἐπίσκοπο Ρώμης καὶ νὰ διευκρινισθῇ ἐκεῖ. Τότε τὸν ἐκτύπησε στὸ στήθος με τὸ ραβδί του καὶ διέταξε νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὰ ἐπισκοπικὰ ἄμφια. Οἱ σύντροφοι τοῦ Ἐπισκόπου καὶ οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ὅταν εἶδαν τὶ συνέβαινε, τρομοκρατήθηκαν καὶ φοβούμενοι γιὰ τὴν ζωὴ τους κρύφθηκαν.

Ἀπεγύμνωσαν τὸν Ἐμμέραμο, τὸν ἔδεσαν σὲ μία σκάλα καὶ τὸν ἔβαλαν σὲ ἕναν μεγάλο ὀγκόλιθο, ὁ ὁποῖος ἴσως ἐχρησίμευε κάποτε ὡς πέτρα θυσίας, ὅπου, σύμφωνα με τὸ παλαιὸ γερμανικὸ τελετουργικόν, ὅλα τὰ μέλη με τὰ ὁποῖα εἶχε ἀμαρτήσῃ, κατὰ τὴν γνώμη τῶν δικαστῶν

του, έπρεπε νὰ κοποῦν ἓνα πρὸς ἓνα. **Κ**άθε τόσο, ὅσο μπορούσε, ὁ Ἐπίσκοπος Ἐμμέραμος ἀπηύθυνε μίᾱ θερμὴ προσευχὴ στὸν Χριστό, ὅπως: «**Κ**ύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὲ ἐλύτρωσες μὲ τὸ πανάγιο Αἷμά Σου. **Σ**ὲ εὐχαριστῶ ἐκ βαθέων, διότι μὲ ἔφερες ἀπὸ ὅλες τὶς πολλὰς χῶρες σὲ αὐτὴν, τῆς ὁποίας ἤθελες νὰ ἠγηθῆς. **Γ**ιὰ τὴν ἀγάπη Σου ἄς χυθῆ τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀθῶο ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην».

Δύο ἀπὸ τοὺς πέντε ὑπηρετές, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐντολὴ τοῦ Λάμπερτ φοβήθηκαν καί, μὲ χλωμὰ πρόσωπα, προσευχήθηκαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας τους στὸν Χριστό μας νὰ τοὺς συγχωρήσῃ γιὰ ὅσα εἶχαν ἐντολὴ νὰ κάνουν σὲ αὐτὸν τὸν ἀθῶο ἄνθρωπο, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἐμμέραμος ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ τοὺς δώσῃ σύμφωνα μὲ τὴν καρδιά τους. **Ο**ἱ ἄλλοι τρεῖς ὑπηρετές, ὅμως, ἔδειξαν τὴν μοχθηρία τῆς καρδίας τους. **Π**ρῶτα ἔκοψαν τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν τοῦ Ἁγίου, ἔπειτα τὰ δάκτυλα τῶν χεριῶν του, μετὰ καὶ τὰ δύο του πόδια καὶ τὰ δύο του χέρια. **Ο** δὲ Ἅγιος Ἐμμέραμος εὐχαριστοῦσε τὸν Θεόν, ὅτι ἐπέτρεψε νὰ ἀξιωθῆ ὅλων αὐτῶν τῶν βασανιστηρίων. **Τ**ότε τοῦ ἔκοψαν καὶ τὴν μύτη καὶ τὰ αὐτιά, ἐξώρριζαν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸν εὐνούχισαν. **Ο** Ἐμμέραμος συνέχισε νὰ εὐχαριστῆ τὸν Θεὸ μὲ τὴν προσευχὴ του. **Τ**ελικὰ, ὁ Λάμπερτ ἔκοψε τὴν γλῶσσα τοῦ Ἁγίου καὶ ἄφησαν τὸν Μάρτυρα.

Οταν οἱ σύντροφοι τοῦ Ἁγίου ἦλθαν, ἐθρήνησαν τὸν Ἐπίσκοπό τους. **Ο** Ἐμμέραμος ζήτησε λίγο νερό. **Ο** δὲ Βιτάλιος τοῦ ἀντέτεινε, πῶς ζητάει νερό, ἀφοῦ ἔμεινε χωρὶς ἄκρα, ἔπρεπε νὰ θελήσῃ νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ ἀγωνίζεται νὰ ζήσῃ ἄλλο. **Ο** Ἐμμέραμος τοῦ ἀπήντησε, ὅτι ἔπρεπε νὰ παρατείνῃ κανεὶς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του γιὰ νὰ μετανοήσῃ. **Ω**ς πρὸς τὰ ἀπερίσκεπτα λόγια του, προεῖπε στὸν Βιτάλιο, ὅτι στὸ μέλλον θὰ ἔβαζε ἓνα ποτὸ στὸ στόμα του μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἔχανε τὸ μυαλό του, χωρὶς ὅμως νὰ βλάβῃ κανέναν, πρὸς παραδειγματισμὸ ὅλων.

Ἄγαλμα τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου, πλησίον τῆς ὁμωνύμου γέφυρας στὸ Μόναχο.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου ἐκάλεσαν τότε τοὺς κατοίκους τῆς ὑπαίθρου, οἱ ὁποῖοι ἔδεσαν τὸν τραυματισμένο ἄνδρα καὶ τὸν ἔβαλαν σὲ ἓνα κάρο, τὸ ὁποῖο ἔσερναν βόδια, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν 3 μὲ 4 ὥρες πίσω στὸ Ἀσχαϊμ, ὅπου ὑπῆρχε μίᾱ φάρμα τῶν Δου-

κῶν. Πρὶν νὰ ξεκινήσῃ τὸ ἄρμα τοῦ Ἁγίου, ἐφανίσθησαν ἑξαφνα δύο ἵππεις, μὲ θαυμάσια ἐμφάνισι, ὅπως δὲν εἶχαν δεῖ ποτὲ ἐδῶ. Ἐρώτησαν γιὰ τὸ ποῦ εὐρίσκονται τὰ μέλη τοῦ μαρτυρικοῦ ἀνδρός. Τοὺς ἐδειξαν ἕναν κράταιγο (φυλλοβόλο θάμνο) κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχαν τοποθετηθῆ τὰ κομμένα μέλη. Σύμφωνα μὲ τὶς ιδέες τῆς ἐποχῆς, ὅσοι ἔχχαναν τὰ ἄκρα τους δὲν θὰ ἔβλαπταν ἂν ἦταν καλυμμένοι μὲ χῶμα. Μόλις οἱ δύο καβαλλάρηδες σήκωσαν τὰ μέλη, ἔγιναν ἄφαντοι. Τότε ἄνοιξαν τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Ἐπισκόπου ἦταν τὸ μαρτύριο ἐνὸς ἀθώου. Ὡς ἐκ τούτου, πολλοὶ κάτοικοι τοῦ τόπου συνώδευσαν τὸν ἀκρωτηριασμένο Ἐπίσκοπο. Τὸ κάρο συνώδευαν καὶ γυναῖκες. Στὸ δρόμο, καθὼς ἐπλησίασαν πολὺ στὸ Ἴσαρ (Isar), ὁ Ἐμμέραμνος ἐφώνησε καὶ ἔδωσε νὰ καταλάβουν, ὅτι εἶχε ἔλθει ἡ στιγμή τοῦ θανάτου του καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν σηκώσουν ἀπὸ τὸ κάρο. Τὸν ἐσήκωσαν λοιπὸν ἀπὸ τὸ κάρο καὶ τὸν ἐξάπλωσαν στὸ φρέσκο γρασίδι. Ἐκεῖ ὁ Ἅγιος παρέδωσε τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Παρεκκλήσι στὸν τόπο τοῦ θανάτου τοῦ Ἁγίου Ἐμμέραμνου στὸ Φέλντκιρτσεν Μονάχου (Feldkirchen).

Τὴν στιγμή τοῦ θανάτου του, ἕνα φῶς ἐξῆλθε τοῦ στόματός του, σὰν μία δυνατὴ δᾶδα, τὸ ὁποῖο ἀνέβαινε ψηλὰ στὸν οὐρανό. Οἱ αἰθέρες ἄνοιξαν καὶ ἡ λάμψις τοῦ οὐρανοῦ ἐφώτισε τὰ πρόσωπα ὄλων τῶν παρευρισκομένων σὰν ἀστραπή, καθὼς ὁ Μάρτυς ἀνερχόταν στὸν Παράδεισο. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε ἅπαντας, καὶ μετὰ βίας ἐτόλμησαν ἔπειτα νὰ ἀγγίξουν τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου γιὰ νὰ τὸ σηκώσουν καὶ ἀποθέσουν πάλι στὸ κάρο.

Τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου ἐνταφιάσθηκε ἀρχικὰ στὸν πλησιέστερο Ναό, τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, στὸ Ἄσχαϊμ. Ὄταν ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς Οὐτα, ὁ Λάμπερτ στάλθηκε στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἀβάρων λόγω τῆς σκληρότητός του, ὅπου σύντομα χάθηκε. Ἡ Οὐτα στάλθηκε στὴν Ἰταλία σὲ ἕνα Μοναστήρι, ὁ Σιγκιμπάλδος εἶχε τραπῆ σὲ φυγὴ καὶ τοὺς τρεῖς ὑπηρέτες, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχαν μὲ εὐχαρίστησι στὴν ἐκτέλεσι τοῦ Ἐμμέραμνου βρῆκε μεγάλη συμφορὰ καὶ ἀπέθαναν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο ὑπηρέτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καταδικάσει τὸν ἑαυτό τους, ἐτελείωσαν εἰρηνικὰ τὴν ζωὴ τους.

Τὴν στιγμή κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἐμμέραμνος παρέδωσε τὸ πνεῦμά του, ξέσπασε μία καταιγίδα, ἡ ὁποία διήρκησε σαράντα ἡμέρες.

Μέσα ἀπὸ διάφορα ὀράματα, κάποιοι κάτοικοι τοῦ Ρέγκενσμπουργκ συνειδητοποίησαν, ὅτι ἡ αἰτία τῆς καταγίδος αὐτῆς ἦταν ὁ θάνατος τοῦ ἁθώου Ἐπισκόπου. **Ἔ**τσι ἀποφασίσθηκε νὰ μετατεθοῦν μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου στὸ Ρέγκενσμπουργκ. **Τ**ὸ σκῆνωμα τοῦ Μάρτυρος μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸ Ἀσχάιμ στὸ Ρέγκενσμπουργκ ἐπὶ ποταμοῦ.

Τὸ πλοῖο ἀπὸ μόνο του σταμάτησε στὸ ὕψος τοῦ Ρέγκενσμπουργκ. **Ὁ** Δούκας, οἱ μεγιστᾶνες, ὁ Κλῆρος καὶ ὁ λαὸς παρέλαβαν τὸ ἅγιο Σκῆνωμα μετὰ μεγάλη ἐπισημότητα. **Οἱ** ἱερεῖς μετέφεραν αὐτὸ στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, σήμερὰ Ἁγίου Ἐμμεράμνου, ὅπου καὶ ἐτάφη. **Τ**ὴν στιγμὴ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Ἁγίου ὁ καιρὸς ἄλλαξε καὶ ἐγένετο πάλιν αἰθριος.

Σημεῖα

Στὸ μέρος ὅπου παρέδωσε ὁ Ἁγιος Ἐμμεράμνος τὸ πνεῦμά του, σύμφωνα μετὰ τὴν παράδοσιν, διατηρήθηκε ἕνα ἰδιαίτερον κλίμα: **δ**ὲν καλύπτοταν ποτὲ πλέον μετὰ χιόνι, ἀλλὰ ὅλον τὸν χρόνον, ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα, ὅταν ὅλη ἡ Γερμανία εἶναι καλυμμένη μετὰ πολὺ χιόνι, ἐκεῖ διετηρεῖτο ἀνοιξιάτικη λαμπρότης καὶ ὁμορφία.

Ἔτσι ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου διατηρήθηκε στοὺς ντόπιους κατοίκους, οἱ ὅποιοι προηγουμένως θεωροῦσαν ὠρισμένα ἄλγη καὶ δένδρα ἄξια λατρείας. **Ἐ**κεῖ ἔκτισαν ἕνα Ναῦδριον, στὸ ὁποῖον πολλὰ προσευχὰς γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς εἰσακούσθησαν. **Σ**ήμερὰ ὑπάρχει ἐξωκκλήσι, ὅπου καὶ Λείψανα τοῦ Ἁγίου. **Τ**ὸ μέρος ὀνομάζεται Ἁγιος Ἐμμεράμνος (Sankt Emmeram).

Στὸ Χέλφεντορφ (Helfendorf), ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου διατηρήθηκε ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πέτρα ἐπάνω στὴν ὁποία ἐμαρτύρησε ὁ Ἁγιος ἔκανε πολλὰ θαύματα. **Ὁ**μως τὸ χωριὸν Χέλφεντορφ ἔμεινε ἔρημον γιὰ πολλὰ χρόνια, καθὼς οἱ κάτοικοί του σκορπίσθησαν, διότι δὲν εἶχαν σταθῆ πλησίον τοῦ ἁγίου Ἐπισκόπου τὴν ὥραν τοῦ Μαρτυρίου του. **Ἀ**ργότερα, ἐπάνω ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου κτίσθη ἕνας Ναός. **Ἐ**να ρέμα κυλάει ἀκριβῶς δίπλα στὴν Ἐκκλησίαν, τοῦ ὁποίου ἡ πηγὴ εὐρίσκεται πλησίον. **Ἀ**πὸ τὴν πηγὴ αὐτὴ δόθηκε γιὰ τελευταία φορὰ νερὸν στὸν Ἁγίον Ἐμμεράμνον.

Ἐπὶ Ἐπισκόπου Γκάγουϊμπαλντ (Gawibald), τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου μεταφέρθηκαν στὸν μεγαλύτερον Ναὸν τοῦ ὁμωνύμου Μοναστηριοῦ, ὅπου ἀναπαύονται μετὰ σήμερον.

Ἡ ἐπιγραφή στὸν σημερινὸν τάφον γράφει: **«Ἐμμεράμνος, Ἐπίσκοπος Πονατιέ. Ἦλθε κηρύτ-**

Ὁ Τάφος τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου.
Ρέγκενσμπουργκ.

Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου, Ρέγκενσμπουργκ, νῦν δὲ παλάτι τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Θουρν καὶ Τάξις (Thurn and Taxis).

Ἐμμεράμνου τὸν ΙΖ΄ αἰῶνα, βρέθηκαν τὰ Λεῖψανα τοῦ Ἁγίου ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶναι, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι τοῦ Μαρτυρίου του.

Θαύματα

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει γιὰ μία γυναίκα, ἡ ὁποία ζοῦσε μὲ ἕναν ἔγγαμο ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἦταν ἀσθενής. **Ὅταν** κάποτε μετέβησαν γιὰ προσκύνημα

στὸν Ἅγιο Ἐμμεράμνο καὶ εὕρισκόταν μόλις 200 βήματα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἄρχισε ἔξαφνα νὰ τρέμη σὲ κάθε ἄκρο τῆς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ περπατήσῃ οὔτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς οὔτε πρὸς τὰ ὀπίσω. **Μὲ** μεγάλο φόβο ἐκάλεσε σὲ βοήθεια. **Ἐτυχε** νὰ περάσῃ ἕνας Ἱερέας, ὁ ὁποῖος τὴν ὠδήγησε στὴν ἄκρη καὶ τὴν ἐρώτησε τὸν λόγο τῆς καταστάσεώς της. **Ἐξωμολογήθηκε** τὸ ἔγκλημα τῆς καὶ στὴν συνέχεια ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὸ μαρτύριο, εἰσηλθε ἐλεύθερα στὸν Ναὸ καὶ προσεκύνησε τὰ ἅγια Λεῖψανα.

Μία ἄλλη φορά, μία ὑπρέτρια ἔπεσε θῦμα μαγείας καὶ ἄρχισε νὰ νιώθῃ μία ἀνυπέρβλητη ἀποστροφή γιὰ κάθε φαγητό. **Ἄν** τῆς ἔβαζες μὲ δύναμι κάτι στὸ στόμα, θα τὸ ἔφτυνε ἀμέσως, ἀναμιγμένο μὲ αἷμα. **Γιὰ** ἕνα ἔτος ἔζησε ἔτσι, ἐνῶ ἔκανε τὴν ὑπηρεσία της ὡς συνήθως, καὶ μόνο ἡ ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς πρόδιδε τὴν κατάστασί της. **Τότε**, κάποιος φιλόθεος τῆς συνέστησε νὰ κἀνῃ προσκύνημα στὸν Ἅγιο Ἐμμεράμνο. **Καθὼς** ἐπλησίαζαν στὸν Ναό, ὅπου ἀναπαύονται τὰ Λεῖψανα τοῦ Ἁγίου, ἡ ὑπρέτρια ἔνιωσε μεγάλη πείνα καὶ ἐζήτησε ψωμί. **Ἄφου** προσεκύνησε τὰ Λεῖψανα, ἐπέστρεψε στὸ σπίτι θεραπευμένη.

Ἡ ἱερὰ Λάρνακα τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου.

Ὁ Ἅγιος Ἐμμέραμνος. Τοιχογραφία στὴν εἴσοδο τῆς Μονῆς. Ρέγκενσμπουργκ.

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ἐπίσης γιὰ κάποιον εὐσεβῆ ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μετέβαινε νὰ προσκυνήσῃ τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου. **Σ**τὸν δρόμο συνάντησε ληστές, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβαν καὶ τοῦ ἐκλείσαν τὸ στόμα, ὥστε νὰ μὴν μπορῆ πλέον νὰ μιλήσῃ. **Ἐ**πειτα τὸν μετήγαγαν στὴν Γαλλία, ὅπου τὸν ἐπούλησαν ὡς σκλάβο. **Σ**τὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἄνδρας συχνὰ νήστευε καὶ προσευχόταν θερμὰ στὸν Θεὸ καὶ στὸν Ἅγιο Ἐμμέραμνο. **Ἐ**να ἔτος ἀργότερα, πουλήθηκε στὴν βόρεια Γερμανία, στοὺς Γουέσερ (Weser), μία φυλὴ ἢ ὁποία ἦταν ἀκόμα παγανιστικὴ. **Ἐ**κεῖ ἐκέρδισε τὸν σεβασμὸ τοῦ τοπικοῦ Πρίγκιπος λόγῳ τῆς ἰκανότητός του στὴν κατασκευὴ οἰκιῶν καὶ ἄλλων χειρωνακτικῶν δεξιοτήτων.

Ὅταν κάποιος ἔγγαμος ἄνδρας ἀπέθανε, τὸν διέταξε ὁ Πρίγκιπας νὰ λάβῃ ὡς σύζυγο τὴν χήρα του. **Ἐ**κεῖνος ὁμως ἀρνήθηκε, ἐπισημαίνων ὅτι ἦταν Χριστιανὸς καὶ ἤδη συζευγμένος, καὶ ὅτι ἡ σύζυγός του ἦταν ἀκόμη ζωντανὴ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐπετρεπόταν νὰ ἔλθῃ σὲ δεῦτερο γάμο. **Ὡ**στόσο, αὐτὸ ἐρμηνεύθηκε ὡς μυστικὸ σχέδιο ἀποδράσεως καὶ ἀπειλήθηκε νὰ πωληθῆ στοὺς πλέον ἄγριους Σάξονες, γιὰ νὰ μὴν χάσουν οἱ κύριοι του τὴν τιμὴ τῆς ἀγορᾶς του. **Τ**ελικὰ, ὁ ἄνδρας ἐνέδωσε στὸν γάμο. **Τ**ὴν νύκτα τοῦ γάμου, ὡστόσο, προσπάθησε νὰ πείσῃ τὴν νέα του σύζυγο νὰ προσποιηθῆ, ὅτι ἔκαναν ἕναν κανονικὸ ἔγγαμο βίον, ἀφοῦ, ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, εἶχε ἤδη σύζυγο. **Ἀ**λλὰ ἡ νέα του σύζυγος δὲν συμφωνοῦσε καθόλου. **Τ**ότε τῆς ἐξήγησε ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸ χριστιανικὸ ἔθιμο, ἔπρεπε νὰ περιμένουν τουλάχιστον τρεῖς ἡμέρες πρὶν νὰ συνέλθουν. **Σ**ὲ αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ἄνδρας αὐξήσε τὶς προσευχάς του καὶ ἐνήστευε. **Τ**ὸ ἐπόμενο βράδυ, ὁ Ἅγιος Ἐμμέραμνος τοῦ ἐφανίσθηκε σὲ ὄνειρο καὶ τὸν διέταξε νὰ πάρῃ τὸ ψωμὶ, τὸ ὁποῖο ἦταν στὸν ἐπάνω ὄροφο καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως στὴν Βαυαρία. **Π**ρὸς ἐκπληξίν του, ὁ ἄνδρας βρῆκε τὸ ψωμὶ ἐκεῖ ὅπου τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ἅγιος στὸ ὄνειρο καὶ ἔφυγε ἀνενόχλητος ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ ἴδιο βράδυ. **Μ**ὲ τὴν βοήθεια αὐτοῦ τοῦ ψωμοῦ ἔταξίδευσε γιὰ δεκατέσσερις ἡμέρες ἕως τὴν

Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ροβέρτου στὸ Ἄββαεῖο τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου. Ρέγκενσμπουργκ..

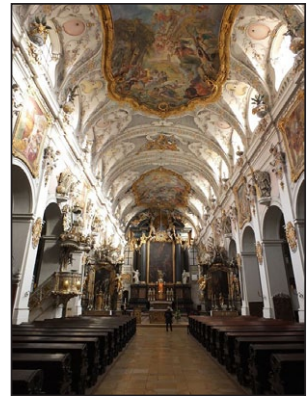
Βαυαρία και ἔφθασε στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου στὸ Ρέγκενσμπουργκ στὴν ἀρχὴ τῆς Θείας Λειτουργίας. Ἀφοῦ παρακολούθησε τὴν Λειτουργία, ὠμίλησε ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιάσματος γιὰ τὴν ὀδύσσειά του καὶ ἐμοίρασε στοὺς πιστοὺς τὸ ὑπόλοιπο ψωμί του, καθὼς τοῦ εἶχε ἀπομείνει τὸ ἓνα τρίτο!...

(*) Βλ. <http://www.orthodoxe-kirche.de/Literatur/Heiligenleben/FmpGoClick/db53.html#Heading257>. Τὸ κείμενο αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὸ «Orthodoxe Heiligenleben», σελ. 211-217. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• Ἐπίσης, βλ. *ἑδῶ*: Προσκύνημα στὸν Ἅγιο Ἐμμέραμνο.

Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ, τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησι, καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

Τὸ Ἀββαεῖο τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου (γεμανικά: Kloster Sankt Emmeram ἢ Reichsabtei Sankt Emmeram), πλέον γνωστὸ ὡς Schloss Thurn und Taxis, Schloss St. Emmeram ἢ Βασιλικὴ τοῦ St. Emmeram, ἦταν ἓνα Μοναστήρι τῶν Βενεδικτίνων, τὸ ὁποῖο ἰδρύθηκε περίπου τὸ 739 στὸ Ρέγκενσμπουργκ τῆς Βαυαρίας.

Τὸ Μοναστήρι κτίσθηκε στὸν Τάφο τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου Ἐπισκόπου Ρέγκενσμπουργκ, ὁ ὁποῖος τιμᾶται ὡς Μάρτυς.

